

άφάνα (άκτένιστα) Πελοπν. (Αἴγ.) Σάν άφάνα κολλάει (παίρνει φωτιά) Στερελλ. (Αράχ.) 3) Ὑπό τόν τύπ. άφάνα τοῦ γιαιλοῦ, τὸ άγριόχορτον κιχώριον τὸ άκανθῶδες (cichorium spinosum) τοῦ γένους τοῦ κιχωρίου (cichorium) τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (compositae) φυόμενον ιδίως εἰς τοὺς αἰγιαλοὺς Κεφαλλ. Μῆλ. Συνών. ραδίκι τῆς θάλασσης, ραδικοστοιβίδα, σταμναγκάθι. [*] Ὑπό τόν τύπ. Ἀφάνες τοπων. Πελοπν. (Χατζ.)

άφανεās ό, άμάρτ. άφανία Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὐσ. άφάνα καὶ τῆς καταλ. -εās.

Τόπος πλήρης στοιβῶν. Καὶ τοπων. ὑπό τοὺς τύπ. Ἀφανία καὶ Ἀφανιάδε.

άφανέριος επίθ. Μύκ. Τῆν. κ.ά. άνεφανέριος Ἰων. (Κρήν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ά- καὶ τοῦ επίθ. φανερός.

Ἀφανής, άφαντος ἔνθ' άν.: Ἀφανέρια πήγανε τὰ σῦκα (ἐξηφανίσθησαν) Μύκ.

άφανέρωτα επίρρ. Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ επίθ. άφανέρωτος.

Χωρὶς νά φανερωθῇ, άφανῶς.

άφανέρωτος επίθ. Ἰων. (Κρήν.) Κύθν. Πελοπν. (Μάν.) κ.ά. άφανέρωτους Λέσβ. Μακεδ. — Κθεοτόκ. Οἱ σκλάβ. 423 ΜΤσιριμῶκ. Ἐκ βαθ. 61.

1) Ὁ μὴ φαινόμενος, άφανής, άόρατος ἔνθ' άν.: Γίνη άρατος κι άφανέρωτος Μάν. Οἱ άλεποῦδες πάνε άφαδες κι άφανέρωτες (ἐξηφανίσθησαν) Κύθν. Ὑπάκουαν 'ς ἐκείνην τὴν άφανέρωτη δύναμι Κθεοτόκ. ἔνθ' άν. || Ποίημ.

Τὰ αἰσθήματά μας τ' άφανέρωτα|κάνουν πρὸ δυνατό τὸν ἔρωτα ΜΤσιριμῶκ. ἔνθ' άν. 2) Θηλ. άφανέρουτ' οὐσ., ἡ δυσκόλως φαινομένη ραφή Λέσβ.

άφάνητα τά, Πελοπν. (Πάτρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ά- καὶ τοῦ επίθ. *φανητός < φαίνομαι ἡ κατ' εὐθείαν ἔκ τοῦ ρ. φαίνομαι.

Τὰ άπόκρυφα μέρη άνδρὸς ἡ γυναικός. Πβ. άφανιά.

άφανιά ἡ, Μακεδ. (Σιάτ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. άφανία.

Ἐκεῖνο τὸ όποῖον δέν φαίνεται ἡ δέν πρέπει νά φαίνεται, ἐπὶ τῶν γεννητικῶν μορίων: Κρύψι τ'ν άφανιά σ'! Πβ. άφάνητα.

άφανιασκούμενε Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὐσ. άφάνα.

Πάσχω ἔκ θανατηφόρου δυσουρίας προκληθείσης από βρῶσιν τῶν άνθέων τῆς στοιβῆς, ἐπὶ ζῶων.

άφανίζω κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ.) άφανίζου βόρ. ιδιῶμ. καὶ Εὔβ. (Κονίστρ. κ.ά.) Πελοπν. (Μάν.) Τσακων. ἴφανίζω Παξ.

Τὸ άρχ. άφανίζω.

1) Καταστρέφω, ἔξοντώνω κοιν.: Ὁ άνεμος-τὸ χαλάζει άφάνισε τ' άμπέλια. Τὰ παιδιὰ άφάνισαν τὰ φροῦτα. Ἡ σκουριά άφανίζει τὸ σίδερο κοιν. Μιὰ γυναῖκα φτάνει γιὰ νά μᾶς γλυτώση, μιὰ γυναῖκα νά μᾶς άφανίσῃ ΚΠαλαμ. Τρισεύγ. 47. || Παροιμ.

Τὸν Ἀράπη σαπουνίζεις, | τὸ σαποῦνι άφανίζεις

ΙΒενιζέλ. Παροιμ.³ 309, 357. Ἡ σημ. καὶ άρχ. β) Καταδαπανῶ, ἔξαντλῶ οἰκονομικῶς κοιν.: Μᾶς άφάνισε ἡ άκρίβεια. Μ' άφάνισε 'ς τὰ δανεικά. Ἀφανίστηκε 'ς τὰ χαρτιά κοιν. Ἀφάνισε τὸ βιὸς τοῦ πατέρα του Λεξ. Δημητρ. Εἶναι άφανισμένος Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Ἡ σημ. καὶ άρχ.

Συνών. άναφανίζω, καταστρέφω, ξεβγάλλω, ξεκάνω. γ) Διακορεῦω Ἀθῆν.: Εἶπε ὁ διάλογος 'ς τὸ άφτί του ν' άφανίσῃ τὸ κορίτσι (ἐκ παραμυθ.) Συνών. καταστρέφω, χαλνῶ. 2) Καταβάλλω, καταπονῶ, συντριβῶ κοιν. Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ.) Τσακων.: Μᾶς άφάνισε ὁ χειμῶνας. Τὸν άφάνισαν 'ς τὸ ξύλο. Μὲ άφάνισαν οἱ άρρώστιες κοιν. Ἡ άρρώστια ἐφάντισεν άτον Τραπ. Οἱ κιανοὶ μ' άφαγιάι (οἱ πυρετοὶ μὲ άφάνισαν) Τσακων. Μ' άφάν'σαν οἱ θέρμεις Στερελλ. (Αράχ.) Τοῦ άφάνισε τὴ βίστι Κρήτ. Ἀφανίσκι νά κλαίῃ Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Ἀφανίδκα νά σὶ γ'ρεύου Μακεδ. (Χαλκιδ.) Ἡ σημ. καὶ μεταγν. 3) Ρυπαίνω, Κύθηρ.: Τὸ παιδί άφάνισε τὰ ροῦχα του ἡ άφανίστηκε. Εἶν' άφανισμένο. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μ'Ετυμολ. 175, 10 'άφανίσαι' οἱ πάλαι οὐχὶ τὸ μολῦναι, ὥς νῦν, ἀλλὰ τὸ τελέως άφανῇ ποιῆσαι. Ἰδ. καὶ Σουίδ. λ. άφανίσαι. Συνών. βρομίζω. 4) Μέσ. γίνομαι άφαντος, ἔξαφανίζομαι πολλαχ.: Σὲ μὰ στιγμή άφανίστηκε άπεμπρός μου πολλαχ. Ν' άφαν'ιστῆς νά μὴ σὶ βροῦν Μακεδ. (Χαλκιδ.) Ἡ σημ. καὶ άρχ. Συνών. άρατίζομαι (ιδ. άρατίζω). Μετοχ. άφανισμένους = ἐκεῖνος ὅστις εἶθε νά γίνῃ άφαντος Στερελλ. (Αράχ.): Πεὸ άφανισμένου πλάσμα δὲ λέγῃτι. Νά χαθῆς, άφανισμένου! Συνών. άφαντος 2.

άφάνισι ἡ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ άρχ. οὐσ. άφάνισις.

Ἐξαφάνισις: Ἀπὸ τὴν άφάνισί του πέρασαν πέντε χρόνια. Ἡ σημ. καὶ άρχ.

άφάνισμα τό, Λεξ. Γαζ. (λ. ἐκρίζωσις) Μ'Εγκυκλ. Πρω. Δημητρ. άφάνισμαν Πόντ. (Τραπ.) άφάνιγμαν Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. άφανίζω.

Ὀλεθρος, φθορά, ζημία μεγάλη. Συνών. άφανισμός.

άφανισμός ό, σύνηθ. καὶ Πόντ. (Οἶν.) ἴφανισμός Παξ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. άφανισμός.

Ἀφάνισμα, ὁ ιδ., ἔνθ' άν.: Ἀφανισμός ἔπесе ἐφέτος 'ς τ' άμπέλια. Αὐτὸ τὸ παιδί εἶναι άφανισμός. Τὰ παπούτσια-τὰ ροῦχα εἶναι σήμερα άφανισμός (πολὺ άκριβὰ) σύνηθ. Ἐπελάγωσαν τοὺς Τούρκους καὶ τοὺς ἔκαμαν πολὺ άφανισμό Γέρω Κολοκοτρ. 173. || Ἀσμ.

Ἀφανισμός 'ς τσοὶ κωπελλῆς καὶ γειὰ 'ς τὰ παλληκάρια Εὔβ.—Ποιήμ.

Ἐκεῖ εὐρήκατε τὸ μνημα | πρὶν νά εὐρῆτε άφανισμό ΔΣολωμ. 22.

Εἶν' άστραπή τὸ βλέμμα του, εἰκόνα άφανισμοῦ ΙΤυπάλδ. Ποιήμ. 41.

άφανιστής ό, Παξ. — ΚΠαλαμ. Τρισεύγ. 46 — Λεξ. Περίδ. Ἐλευθερουδ. Μ'Εγκυκλ. Δημητρ. Θηλ. άφανίστρα Λεξ. Δημητρ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. άφανιστής.

Καταστροφεύς, ἔξοντωτής ἔνθ' άν.: Ἀφανιστής τοῦ σπιτιοῦ του Παξ. Ἀφανιστής τῆς κωπελλὸς αὐτόθ. Τῆς γέννας τοῦ Δεντρογαλῆ νά γίνω ὀρέγομουν άφανιστής ΚΠαλαμ. ἔνθ' άν.

άφανίτικος επίθ. Ζάκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. άφάνα καὶ τῆς καταλ. -ίτικος.

Ὁ κατασκευασμένος από άφάναν (ἐχινόποδα τὸν άκανθόκλαδον): Ἀφανίτικο σάρωμα (σάρωθρον χρησιμοποιοῦμενον εἰς τὰ άλῶνια πρὸ τοῦ άπλώματος τῆς σταφίδος).

